

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΟΡΙΟΥ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Η ΟΡΔΙΝΑΝΤΖΑ ΤΟΥ ΕΝΤΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

“Όταν αντίκρισε ο Μερακλής τὸ Μάνθο, έτρεξε νὰ τὸν ἀγκαλιάσει.

- Μάνθο!
- Μητσαριά!
- Εφράγκεφες, κατακαϊμένε!

“Ο Μάνθος τὸ διηγήθηκε όλες του τις δυστυχίες και τὰ βάσανα.

Τοῦ εἶπε πὼς ὄλα πειὰ ἐχάθησαν γι' αὐτὸν και δὲν τοῦ μένει παρά νὰ φύγη ἀνάτηης στὰ βουνὰ ἢ μετανάστης στὸ Νέο Κόσμο.

— Καὶ ἢ Κρουσιώλω; τὸν ρώτησε ὁ Μήτσος.

— Πάει κ' αὐτὴ! Τὴν εἶφαγ' ἢ φραγκουκρατία!

— Κι πὼς μιλάς μαζὲ τους, βρε πῆδ!

— Μι νουήματα.

“Ο Μερακλής τότε τὸ

“Ο Μερακλής έτρεξε νὰ τὸν ἀγκαλιάσει

ἔπειδε εἶνε ἕνα μέσον σωτηρίας.

Μιά κουβερνάντα φιλενάδα του θὰ ἀνελάμβανε νὰ τὸν μάθη λίγα γαλλικά, γιὰ νὰ συνεννοηταί με τοὺς Φράγκους. Γιὰ τὸ Μήτσου τὸ χατήρι καὶ στὴ θάλασσα θὰ ἔφευγε αὐτὴ. Τὸν ἀγαποῦσε τόσο, ποὺ δὲν ἦταν μόνο τῆς καρδιάς της ὁ ἀφέντης, ἀλλὰ και τῆς βουλήσεως και αὐτοῦ τοῦ εἰνάω της ὁ κύριος.

“Ο Μάνθος δέχτηκε μ' εὐγνωμοσύνη.

— “Ἄς τὸ δοκιάσουμε, σκέφτηκε, κ' αὐτὸ.

Και ἀφένθη νὰ ὀδηγηθῆ ἑνώπιον τῆς κουβερνάντας.

“Ἦταν μιὰ Οὐγγαρέζα χοντρή και λιπαρή, ἀφοδότηθη, γεμάτη σάρκες σὰν Χριστουγεννιάτικο χασάπικο. “Εγνώριζε καλά τὰ γαλλικά και τὰ ἑλληνικά ὀλίγω.

— Κόιματος, ἔ;... τοῦ εἶπε ὁ Μερακλής μισοκλείνοντας τὸ μάτι.

“Ο Μάνθος ἔσερογκυρότανε.

— Χαρά σὲ σέταν, σὸδὲ Μήτσου!

Και στάθηκε και τὴν κίτταξε με προσοχή. “Ἦταν τὸ ἰδεώδες του.

“Ἐνα ἰδεώδες χονδρὸ και πλαδαρόσφακο, κλεισμένο μέσα σ' ἕνα πλατὺ και πλαταγιῶν στὸν ἀέρα φουστάνι. Λεικά και παγούλα κ' ὀρεχτικά τὰ χέρια της, σὰν ἀνθοῦρι. Τὰ μάγουλά της φουσκωτά και κόκκινα, ἔσεροσκασμένα, σὰν ὀπίδο ποὺ μόλις ἀνοίγει. Τὰ μάτια της μικρά, γαλαζοπαράσινα και στοργγγυλά, σὰν χάντρες ποὺ κρημοῖν στὰ ζῶα νὰ μὴν τὰ ματαῖζον. Τὰ στήθη της στοργγγυλά-στοργγγυλά σὰν καρδὸδες γεμάτες γάλα!

“Ο δυστυχὴς ὁ Μάνθος θαμπώθηκε.

— “Οχου, σὸ μαύρους, Μιρακλή!

“Ο Μήτσος παραώφησης σείωντας και λυγιώντας, με τρώπους εἰρωπαϊκοὺς. “Ὀλη ἢ φουστανάλλα του σείοντας και φουρφούριζε σὸ κάθε κίνημά του.

— Μπὸν ζούρ, μαντὰ, σιλβουπὲ, κομὰν παρτεβοῦ, εἰς τὴν ὕγειαν σας παροκαλῶ;

“Ο Μάνθος ἔξεκιδάγη.

Λοιπὸν ὁ Μήτσος ἐγνώριζε τὰ γαλλικά!... Γλωσσομαθὴς λοιπὸν και με σχέσεις διεθνῆς ἐμπορίας!... “Ἐνδοξὸς και εὐτυχὴς και ἀξιοματοῦχος, ὡς δεκανεὺς τοῦ “Ἑλληνικοῦ στρατοῦ!...

— “Αἰντε και ποῦ νὰ τὸν ἔβλεπε ἢ μάνα του ἢ καφερῆ!...

“Ο Μήτσος τὸν ἐστῆσθη:

— “Ὀ κύριος μουσὸς Μάνθος σὸ “Ἀμάραντος τῆς Γαλλικῆς “Αποστουλής...

— “Αναστέ!

— “Θέλω νὰ μάθη λίγα γαλλικά... Τοῦ ἀπτεῖ, καθὼς γλιέτς, ἢ ὀργγάνουσις τοῦ στρατεϊματος... Σὰς παρακαλεῖ πουλού...

— “Ἀδὲκ πλαϊζή.

Κρατοῦσε σὰν μπεμπὲς τὸ χέρι της!

“Ο Μάνθος τῆς ἔδωκε τὸ χέρι γιὰ νὰ τὴν χαιρετήση.

— Μορέ, χέρια ἢ μπαμπάκια εἰν' αὐτά!...

Γιὰ νὰ μὴν πολυλογοῦμε και χάριν τῆς ἱστορίας ἀναφέρουμε δι τὰ μαθήματα ἄρχισαν ἀμέσως. Τακτικὸς ὁ Μάνθος πρὸ και βρόδου στὸ μάθημα, ἔκει σ' ἕνα παγκάκι τοῦ Ζαπτεῖου.

“Ἀρχισαν ἀπὸ τὸ Γαλλικὸ ἀλφάβητο.

- Α!
- Α!
- Μπέ.

— Τί; Μπεεέ!

— Μπεεεεέ...

— “Ὀδ, τί πρόδατο εἰμ νὰ βελάξου!

— Μπέ, ντόν!

— Δὲν τοῦ λέου αὐτό... ..

— Σέ, Ντέ.

— Σέ, Ντέ.

— “Ἐ, ἔφ, γκέ.

— “Ἀλφάβητάριου εἶνε αὐτὸ ἢ Ζουουλουγία, διαμαρτῆροτο ὁ δυστυχὴς “Ἀμάραντος.

Σὲ λίγο ὁ Μάνθος ἄρχισε... νὰ γεύεται ὀλίγη...

“Ὀγγαρία! Στενές σχέσεις “Ἑλληνογγρικῆς κάτω ἀπὸ τὰ πενκάκια τοῦ Ζαπτεῖου συναμολογοῦντο. “Ἀχόριστος ὁ Μάνθος ἀπὸ τὴ δασκάλου του κ' αὐτὴ ἀπὸ τὸ Μάνθο. Σὰν τὸ παιδάκι ποὺ συνώδευε, κόλλησε κ' αὐτὸς κοντὰ της, κρατώντας, σὰν μπεμπέ, τὸ δεξὶ της χέρι.

“Ο Μερακλής σὰν κἀτι νὰ μιστήρισε, ἀλλὰ πάντως κρηφοῦλακτοῦσε νὰ τοὺς πῶση εἰν' αὐτοφόρου κ' μάλιστα ἰνώπιον μαρτῆרון δημοσίους.

Τοῦ εὐζῶνου πάλιν τὸ πρόσωπο ἔξεγίρισε. Τὰ κοκκινάδια ξαναφάνηκαν στὰ χλομὰ μάγουλά του και τὸ κρητωθὲν σῶμα του ἔγινε πάλι λυγερό και περήφανο, σὰν κυπαρίσι. Τώρα ἄρχισε νὰ φροντίζη γιὰ τὴ φούντα του και νὰ γυαλιζῆ τὰ κομπάρια. Μιλοῦσε περὶ ἔξωτερικῆς πολιτικῆς και φανόταν σὰν νὰ κρημόνησε τὸ κοκαρέτσι. “Ἀρχισε κλέον και τοὺς Γάλλους νὰ συμπάθη. “Ἐπρότεινε μάλιστα νάρθῶν και ἄλλοι τρεῖς ὀργανωταί-στὴν “Ἑλλάδα.

Μιά μέρα, ποὺ τ' ἀκούσαν αὐτὸ ἄ ἄλλο εἰζῶνιο, ἔσταυροζοτηθήκαν:

— “Ἐγιν' οὐ Μάνθος μαλλιαρὸς!

— Πάει κ' αὐτὸς κατ' ἀνέμου!

Κάποτε μάλιστα ποὺ τοὺς εἶπε και λίγα γαλλικά ἔφριξαν:

— Πάει τοῦ πῆδὲ κατά διαβόλου!...

“Ο Μπαζῶνης μάλιστα ὁ ἰποδεκανεὺς ἀνέλαβε νὰ τὰ γράψη ὄλα στὸ χερσὶ. “Ἐγραψε τὰ κατὰ Μάνθον στὸν παπῶ, στὸν πάρεδρο και στὴν Μαργγγεῖνα τῆ μαμμῆ, ποὺ ἦτανε και σταυρονόφη.

Πῶπα, τί ἔγινε στὸ χερσὶ... ..

— “Ἐφράγκηην οὐ Μάνθος!...

Μιά μέρα ὁ Μάνθος παρουσιάστηκε στὸν Γκυγιῶμ.

“Ἦταν ἕνα ἀνοῖξιτικο πρὸι γεμάτο λαλήματα πουλιῶν και μρωδιές ἀνθέων. Μιά χαρὰ εἶχε κρημένη τὸν “Ἀμάραντο και μιὰ διάθεσις μεγάλη τὸν εἶχε καταλάβει. “Ἐπήγε στὸν Γκυγιῶμ γιὰ νὰ τοῦ πῆ και γαλλικά τὴν καλὴ μέρα, νὰ τοῦ δεῖξη τὰς προόδους του:

— Μου-τῶφρη.

“Ο Γκυγιῶμ, με τὴ μικρὴ και στοργγγυλὴ μῆτη, σὰν τὸ ρευνθάκι, τὸν κίτταξε παρῶξενά.

— Μπὸν-ζούρ.

— Ντονέ-μουά, σὲ περικαλῶ.

— Κομὰν!

— Ντονέ-μουά σου φλέ, ποδὸ ματζέ.

“Ο Γκυγιῶμ ἔξεκαρδίστηκε στὰ γέλια.

— Κ' ἔς κὲ βοῦ-βουλέ;

souffle οὐ souffle!

— Σοῦλ κὲ σουφλέ!

“Ο Γκυγιῶμ σῆκωσε τὸ χέρι του νὰ τὸν χτυπήση.

— Πρενέ, ντόν!

“Ο Μάνθος ἔξαρνιάστηκε. Τί ἔσημαιναν ὄλα αὐτὰ; Τέτοια φαντζέζικα ἢ κουβερνάντα του τὸν ἔμαθ; “Ἄλλὰ θέλησε πάλιν νὰ δοκίμαση.

(“Ἐπεται τὸ τέλος).

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Μιά Οὐγγαρέζα, χοντρή κουβερνάντα